

Кожен день вулицями нашого міста їдуть і ідуть до школи наші діти і онуки. Одначе вулиця великого міста – не найліпше місце навіть для дорослої людини. Тим більше вона не пристосована для дитини, яка, перебуваючи тут одна, тим самим наражає себе на ризик потрапити в екстремальну ситуацію.

Найчастіше діти гинуть на вулицях в дорожньо-транспортних пригодах, а травми ДТП – найтяжчі.

Проводячи співбесіди з школярами молодших класів шкіл Житомира фахівці управління з питань надзвичайних ситуацій пересвідчуються, що вони непогано засвоїли порядок переходу вулиць, знають певні правила дорожнього руху, але коли моделюємо певну ситуацію яка потребує негайної відповіді, вона не завжди вірна.

Особистий досвід дитини не підкаже їй, що гальмівний шлях машини при швидкості 60 км на годину – понад 15 метрів. Особливості дитячої психіки – приміром фрагментарність уваги, тобто фіксація на одному предметі, збільшує її незахищеність. Залишаючи дитину на вулиці необхідно підготувати її до взаємин з містом, але необхідно пам'ятати, що вся наука зводиться нанівець у ту хвилину, коли мама чи тато самі переведуть дитину через дорогу на червоне світло. Подібне на жаль спостерігається на вулицях нашого міста.

Близько 70% вуличних травм, як свідчить статистика, відбуваються зі школярами на шляху зі школи додому, бо дорогу після занять дітлахи вважають початком відпочинку. Ми ще пам'ятаємо трагічний випадок, який стався з восьмирічним хлопчиком який опинився під колесами трамваю. У цьому році вже 5 дітей отримали травми внаслідок дорожньо-транспортних пригод. Щоб такий відпочинок не перетворювався на трагедію, мав певні межі, необхідно зустрічати та супроводжувати дитину, або суворо обмежувати час та маршрут додому: нікуди не звертати, не бавитись, не заходити. Як і дома, травми на вулиці відбуваються здебільшого через різноманітні падіння. Це необхідно мати на увазі, бо правильно падати можна навчити – як це робить, приміром, будь-який тренер з волейболу на першому ж тренуванні.

Спортивні навички сприяють зниженню небезпеки травм ще в одній традиційній ситуації – бійці хлопчаків. Тут необхідно звернути увагу на хибні уявлення дівчата щодо можливих наслідків ударів (особливо предметами). Дорослі мають пояснити дітям, що лише в кіно після удару залізним предметом людина залишається здоровою і веселою.

Якщо ви турбуєтесь про безпеку вашої дитини, необхідно тримати під контролем коло її спілкування (обов'язково знати імена та телефони друзів та їхніх батьків) і, звичайно, місця, де дитина може опинитися.

Неприпустимо, щоб дітлахи бавились на будівництві, у старому будинку, у підвалі, на горищі, у підземних комунікаціях, біля води (тут можна отримати опік, отруїтися газом, втопитися).

Біля води дитина повинна бути лише у супроводі дорослого. Кожного року діти тонуть не лише в річках, ставках чи озерах, колишніх кар'єрах, а й у різноманітних ямах, будівельних котлованах, криницях і навіть у бочках, де є кілька десятків літрів води.

З перших років життя треба навчити дитину правильно поводитись біля води та плавати.

З раннього дитинства малеча повинна знати, що люди є різні і справу треба мати тільки з тим, кого знаєш. Поліція багатьох країн світу вважає за необхідне для кожної дитини знання закону чотирьох “НЕ”:

- ніколи не веди розмов з незнайомим;
- ніколи не сідай у машину до незнайомця;
- ніколи не грайся на шляху зі школи додому;
- ніколи не гуляй у сутінках.

Дуже важливо пояснити, що незнайомиць – це будь-яка людина, котру не знає дитина.

Навчіть дитину не довіряти на вулиці ні одноліткам, ні навіть малюкам. Не лише через те, що часом саме вони заманюють до зловмисників, але й через “дитячий рекет”, бійки тощо.

Час, коли дитина сама почне ходити зі школи додому, необхідно по можливості якомога віддаляти. Треба навчати обачності – ліпше ходити групою або вдвох, на шляху ніде не затримуватись, ходити завжди одним маршрутом, з приходом додому, якщо є можливість, зателефонувати комусь із батьків на роботу.

Залишаючись наодинці у квартирі, дитина повинна знати, що двері повинні бути замкнені, бажано ще й на ланцюжок. Так само, як і на вулиці з незнайомцями, дитині не можна вдаватися до розмов з будь-ким через двері. Дитина має засвоїти, що зловмисник може намагатися виманити її з дому і по телефону. В квартирі біля слухавки мають бути номери телефонів сусідів, робочі телефони батьків, інших родичів, відділу міліції та екстремальних служб міста – 101, 102, 103, 104. Досвід доводить, що у напруженій ситуації навіть дорослі не завжди можуть згадати ці номери. Щоб викликати міліцію або пожежників, дитина повинна чітко знати свою адресу.

Привчіть дитину щоб вона не погоджувалася сідати у автомашину до незнайомої людини, яка пропонує її відвезти .

І найголовніше, на наш погляд, як би не працювали вихователі, вчителі, міліція та все суспільство в цілому, цього замало. Бо понад усе дитину захищає батьківська любов і турбота.